

СЪДБОНОСНАТА НАДПРЕВАРА

Дейвид Уилкерсън
15 Януари 1982

"... нека тичаме на предлежащото пред нас поприще..." (Евреи 12:1)

Самата дума „надпревара“ предполага състезание. Божиите хора са оприличени на бегачи на дълги разстояние, състезаващи се за награда. Наградата е славно откровение за знанието на Исус Христос.

Но ние покваряваме това състезание на път за вечността и подменяме наградата с понищожна и плътска. Надпреварата е много оспорвана, но тя вече е между Божиите хора, надпреварващи се един с друг. И наградата вече е успех, просперитет, ръкопляскания и признание. Христос е станал просто спонсор, след като всички състезатели твърдят, че се състезават в Неговото име. Голям брой от състезателите носят фланелки „Аз съм №1“. Други са по-смели, казвайки: „Аз отказвам да загубя.“ Надпреварата е станала съдбоносна.

А беше време когато състезанието не беше на бързите, нито на успелите или алчните, а по-скоро на смирените и слабите. Надпреварата по едно време минаваше през преследвания, лишения, разграбване на собствеността, трудности и мъченичество. Някои от състезателите носеха само кози кожи, някои бяха измъчвани, някои разсичани на две, други бити и ранявани.

Те бяха спрени по средата на надпреварата и бяха изгорени на клада, други бяха хвърлени в затвори и мръсни тъмници. На някои им изодоха очите, а други бяха заставени да гледат как измъчват децата им. И защо, кажете ми, всички тези изтощени бегачи минаха през такава мъка и страдание? Защо не отпаднаха? Просто защото за тях наградата означаваше всичко. Те не искаха нищо друго, освен Христос! Те, както и Павел, считаха нещата от този свят за измет. Не обичаха живота си, а Христос. Бяха чужденци тук, на земята – бягащи с цялата си сила мощ към града, чиито строител и архитект е Бог. Биха ви се изсмели, ако се опитахте да подмените наградата с плътска. Биха изкрещели: „Вземете целия свят, но ми оставете Исус.“

Сравнете този вид надпревара с онова, което виждаме да става в Божия дом днес. Вчера ми казаха, че един добре известен евангелист е обидил друг телевизионен евангелизатор, защото предложил на телевизията повече пари, за да бъде излъчван в най-гледаното време. Той „надцакал наградата“. Друг се похвалил, че ще отиде в още телевизии, за да бъде излъчван повече, от който и да е друг евангелизатор в наши дни.

Пастори и евангелизатори се състезават кой да построи най-голямата, най-неповторимата църква и щаб квартира. Един приятел ми довери, съвсем сериозно: „Пастор Дж_____ стори църква върху 36000 кв.м., така че накарах архитекта ни да преправи плана и да го разшири

до 37000 кв.м. Искам църквата ми да е построена на най-голямата площ от всички в моя щат.”

Ами какво да кажем за множествата християни днес, завладяни от надпреварата за материални неща. Вече искат по две от всичко. По още едно от всичко, което притежават. Почти се опитваме да се състезаваме като за джакпот.

Скъпи мои Божии деца, това състезание не е някакъв вид вечна томбола. Не е надпревара за просперитет, здраве и успех. Ако вярата ни е награждавана с по-малка награда от великия призив на Исус Христос, не си заслужава да се състезаваме. Единственият, който ще печели наградата, е това Божие дете, което не иска да придобие нещо друго, а Исус. То е това, което изхвърля нещата от този свят в подножието на кръста, считайки ги за измет, за да може да спечели славната радост и мир на Спасителя.

Начинът да бъдем абсолютно щастливи тук, на земята, е като се откажем от съдбоносната надпревара на човешкото съревнование.

Ако християнинът може да се откаже от всички съревнования за светски неща, ако може да се разграничи от лудата надпревара, в която всички днес участват, той би открил какво означава да си напълно доволен.

Християнинът, който отпадне от плътската надпревара може да каже на останалите участници: „Разделете си наградите, запазете си ги до една, аз напускам състезанието.” Може да каже на някого: „Ти задръж амбицията.” На друг може да каже: „Ти приеми ръкоплясканията.” На друг: „Ти вземи всичките пари и материализъм.” Може да остави всички да се състезават един с друг за техните светски награди и може да започне собствена самотна надпревара, различна надпревара, надпревара само за една награда – славата на Бог в Исус Христос.

Но днес е почти невъзможно да накараш християните да се откажат от съдбоносната надпревара да им отрежеш краката. Толкова много се състезават в тази съдбоносна надпревара, толкова малко в надпреварата на вечните стойности.

Исторически, само онези, които са се научили да се отричат от света и всичко, което е в него, са открили истинското щастие. Един велик богослов е казал: „Никога не разбрах какво означава да си щастлив, докато не спрях да се боря да бъда велик.”

Само ако можехме да спрем да се борим със светските амбиции и пожелаем да станем нищо, бихме могли да пробием в нов свят от мир и радост.

Молещият се Пейсън

Др. Едуард Пейсън, познат на мнозина като „молещият се Пейсън”, бил пастор в Портланд преди 175 години. През 1806, само няколко години след Декларацията на Независимостта,

Америка била опустошена от жестока депресия. Това бил най-черния период след Независимостта и Др. Пейсън живо описал трагедията в неговия регион. Той написал:

„Бизнеса е в застой; много затварят. Хиляди моряци и други граждани са уволнени и мизерстващи. Страх ме е за бедната ми страна. Страхувам се, че нашите грехове спомогнаха да ни връхлети съда. Ако избегнем гражданска война, би било добре. Някои от нашите чудесни млади вярващи изгубиха всичко и домовете им са изпразнени, но ми е радостно на сърцето да ги видя весели и спокойни сред всичко това. Други, които не познават Бог, са изгубили разсъдъка си, непрекъснато се притесняват и изглежда умират от сърце...”

Др. Пейсън и посветената му църква преживели разграбването на имота им. Самият той живял в оскъдица през това време. на 28 декември, 1807, в писмо до майка си той написал:

„Ситуацията се влошава. Огромен брой богати търговци сега живеят в мизерия. Бизнесът се влошава всеки ден, така че сме застрашени от световен банкрут. Приютът за бедни вече е пълен, а има още стотици нуждаещи се. Мнозина, които са отгледани в охолство, в момента зависят от други хора за прехраната си. Ако тежките времена продължат, девет десети от хората се разпръснат по четирите краища на света. Имам само колкото да си платя храната.

„Може би, майко, ти ще се наскърбиш за мен и ще кажеш: „Бедния Едуард!“ Но ти никога не си имала по-добра причина да се радваш за мен и да извикаш: „Богатия Едуард!“, отколкото в момента. Благословен да бъде Бог, че вярата ми не стои на такива клатещи се основи, които се клатят при тези сътресения. Бог ме държи спокоен, смирен и дори щастлив при всичките тези проблеми. Нямам предвид, че не изпитвам болка – изпитвам. Всичките ми земни надежди са унищожени. Приятелите ми са пред изхвърляне на улицата и много от тях ще гладуват. При тези обстоятелства е невъзможно да не изпитвам болка. Преди си мислех, че знам че този свят е несигурен и радостите му са само за миг, но тези трудни времена ме научиха да се откажа от творението и да преследвам Божиите неща. Молитвата ми е, че ако Бог има някакви земни благословения складирани за мен, бих Го помолил вместо това да ми даде благодатта Си или да ги размени за духовен просперитет.”

Едуард Пейсън и неговата група вярващи напуснали съдбоносната надпревара. Могли радостно да гледат разграбването на целия си имот, защото те бяха на този свят, но не от него. Светът не беше достоен за тях.

Ако можехме да прекараме 5 минути на небето или в ада, бихме тичали в друго състезание.

Ако можехме да прекараме само няколко минути в небето, никога повече не бихме се състезавали в плътска надпревара. Ако можехме да преживеем кратка разходка зад портите на града на Бог, да прием в мира, красотата, небесния блясък, да чуем великия хор на ангелите и серафимите, пеещи славата на Господ, да се видим с патриарсите, мъчениците, апостолите – онези, облечени в бели дрехи, които дойдоха от голямата скръб, още веднъж да видим починалите си скъпи хора и да чуем очарователните им истории за това какво е вечното блаженство, да седнем покрай кристалните води, да почувстваме блясъка на

Божията свята светлина, да се удивим на бляскавите цветове, съвършените дървета, непознатите за човешкото око цветя и растения и най-вече – да хвърлим поглед, само един, на лицето на възкресеното Божие Агне, да почувстваме славата и топлината и чувството на сигурност сияещо от присъствието Му, и най-накрая – да видим Този, който беше от начало, нашия свят, свят, Всемогъщ Бог!

Би ли се върнал отново на тази земя и би ли се захванал със съдбоносната надпревара? Никога! Ти и аз бихме живели само за Господ, отхвърляйки света и всичкото му удоволствия и плътски неща. Бихме бягали в Неговото състезание! Никога повече не бихме отпаднали от вярата, охладняли или служили на Бог неохотно.

Ако можехме да прекараме макар и няколко минути в ада, никога не бихме били същите. Да те хвърлят в черната пещ от огън и вечен мрак, изведнъж да те хвърлят в демоничен свят от безбожие, проклетия, омраза, похот и корупция; да чуеш стонове на прокълнатите за вечността, да видиш ужаса, скърцането им със зъби; да си рамо до рамо с грешниците, изнасилвачите, убийците, диктаторите и тираните, тези, които разпънаха Господ Исус; да слушаш безкрайните звуци на безнадеждността, безползните молитви на осъдените; заканващи се на Бога на справедливостта, проклинайки деня, в който са се родили; да почувстваш какво е да си изгубен, отрязан от Бог и истината, и любовта, и мира, и всяка утеха; да видиш такива невероятни гледки и сцени, надминаващи всички земни зверства; и най-лошото – да се изправиш лице в лице с този кървав адски касапин – самия Сатана; да чувстваш зъл, поробващ страх когато бащата на всяка лъжа те сграбчи за гърлото и да изтръгне от теб признанието, че той е господар на всичко; да излезеш извън портите на ада с плача на осъдените за вечността звънящ в ушите ти, гласовете на безбожниците от всички времена, виещи в техния жалък плач: „Изгубени сме! Изгубени! Завинаги изгубени! Приковани в мрак и вечни мъчения!”

Как би се завърнал на земята от краткото си посещение в ада и би бил отново същия? Би ли продължил да пренебрегваш Божието Слово, домът Му, любовта Му? Би ли продължил егоистичните си цели да събираш злато и сребро и да се молиш за още повече? Не мисля. Не, ти и аз бихме живели всеки час, като че последния. О, как само бихме се молили и работили, и учили, и продавали, вместо да купуваме, и постили, и свидетелствали, и помагали на бедните, и непрестанно очакващи Божието завръщане.

Казвах на събранията: „Не излизайте напред за да се спасите, само защото се страхувате от ада. Но елате с проста вяра.” Но не бях прав – въобще не бях прав. Апостолът каза: „И тъй, като съзнаваме, що е страхът от Господа, убеждаваме човеците” (2 Коринтяни 5:11 – бел. пр.). има Божествен страх, който води до покаяние.

Наистина ада беше приготвен за дявола и ангелите му. Истина е също така, че християните са спасени чрез незаслужена благодат, и че вярата в Христос е сигурността на вярващия. Също така, християните не трябва да се съмняват в спасителната и опазваща сила на Христос.

Но съществува един огромен проблем. Пасивна вяра – кратковременна, която идва и си отива, проблясва по време на емоционални сризове и възходи – този вид вяра няма да спаси душата. Само спасителната вяра – родена от дълбоко разкаяние от греха, от сърце,

което се е отрекло от всеки грях и неправда, от сърце, което е напълно и ежедневно отдадено на господството на Христос – само тази вяра гарантира благодат.

С божията помощ, веднъж за винаги съм отпаднал от съдбоносната надпревара на плътските и светски влечения! Напуснах състезанието! Повече няма да тичам в мотивирани от плътта, егоистични, човекоугоднически състезания.

Искам да направя повече, отколкото просто умствено да се привързвам към неща, къщи, коли, земи, собственост. Искам силата и благодатта да обуздаят апетита ми, да оставя цялата измет, да продам това, от което не се нуждая, да спра да купувам и да строя, и да искам ненужни неща и да фокусирам поглед върху Христос до такава степен, че нещата от този свят да загубят сила над мен и материализма повече да не ми е господар.

Възлюбени, ако това послание не ви се харесва, ако ви ядосва или обижда дори и най-малко, може би трябва да направите това, което аз направих наскоро. Затворете се с Бог, ден след ден, и помолете Святия Дух да освети душата ви със святия Божии прожектор. Бъдете напълно честни с Бог. Помолете Го да ви покаже греха у вас. Огладнейте за Бог и бъдете обвинени от Святия Дух. Като мен, скоро ще откриете колко много време губите, колко много глупава похот и желаниа ви осакатяват и ще паднете на лице пред този Свят Бог и ще изповядате студенината и празнотата в сърцата си.

И ако направите това с честно сърце, ще започнете да благодарите на Бог за това, че е разбъркал съвестта ви и ви е накарал да тичате в друго състезание. Ще благодарите на Бог за послание като това.

Божии светии, Божията тръба скоро ще изсвири. Нашият Господ идва в облаци слава, за да вземе невястата Си. Невяста, без петно или бръчка. Невяста, изчистена от алчност, гордост и светски амбиции. Ще прекараме ли последните си часове на земята слагайки пари в чували с дупки на тях?

Не, благодаря! Аз само минавам. Не желая да пускам корени. Благодаря на Бог за добрите неща, които ми е дал – семейството ми, хубава къща, модерна кола – но аз ежедневно приготвям сърцето си да се отдалечава от всичко това, за да бъде прегърнато от ръцете на Спасителя! Не желая да бъда фанатик, нито пък да правя обет за бедност или пък да занемарявам семейството си и бъдещето им. Просто искам да съм свободен от всякаква алчност.

Искаш ли да спреш да тичаш и да престанеш да биеш въздуха напразно? Тогава напусни съдбоносната надпревара. Търси с лицето си и сърцето си Бог както никога досега.

Идват промени! За теб, за мен! Готов ли си?

„Молитвата ми е, че ако Бог има някакви земни благословения складирани за мен, бих Го помолил вместо това да ми даде благодатта Си или да ги размени за духовен просперитет.”
Едуард Пейсън

ВТОРА ЧАСТ – Как да разпознаем лъжливите учения и грешките

Улрих Цвингли, великият швейцарски реформатор, ни остави някои много добри съвети за това как да съдим доктрини и учения. Въпреки че е написано преди 450 години, неговите съвети са ужасно необходими днес. Включвам това послание, защото чувствам, че всеки вярващ днес трябва изцяло да подлага на тест учението и проповедите на всички евангелизатори и учители. Имаме сигурно Божие Слово, което да ни предпази от всички грешки и лъжливи учения.

„... няма да се отклоним само, ако търсим ума на Духа. Ако ли не, ако прибавим нашите енергии, за да намерим библейско потвърждение на собственото си мнение, въпреки че са само прах и пепел, винаги ще бъдем в грешка. Волята на Бог е само Той да е учителя. Трябва да бъдем научени от Него, а не от хора. Не е наша работа да съдим Библията и Божествената истина, но нека оставим Бог да Си свърши работата във и чрез Словото Си, защото това е нещо, което можем да научим само от Бог...

Библията излезе от Бог, а не от хората. Как тогава хората могат да бъдат съдии? Вижте 2 Петрово 1.

Може да ме попитате кой ми казва, че той е Божествено осветлен? Бог, който осветлява учителя ще ти помогне да разбереш дали онова, което той казва, идва от Бог или не. Може да кажеш: Това не е мое преживяване, но ако е така, внимавай за да не би да се намериш при онези, които имат уши да чуват, но не чуват, както Христос ни показва в Исаия.

Божие Слово учи собствената си истина... да не сме посмели да оформяме Божественото. Кой ви е открил Божия ум, че прогласявате неща, които самия Бог не е казвал, и които казвате, че сте получили от Бог, а лъжете? Вие дори ще се опитате да учите Бог и да го накарате да приеме собствените ви възгледи...

Ако трябва да съдите някой предмет, трябва да мислите така: Преди да кажа нещо или да чуя човешко поучение, първо трябва да се посъветвам с Божия Дух.) Псалм 85: „Ще слушам какво ще говори Господ Бог“)

След това почтително ще помолите Бог за Неговата благодат, да ви даде Неговия ум и Дух, така че да не си на твоето мнение, а не Неговото. Твърдо вярвай, че Той ще ти даде пълно разбиране, защото цялата мъдрост е Божия, който щедро дава на онези, които вярват.

Тогава отиди при писаното Слово в Евангелието, без да вярваш нещо противоположно на писаното Слово. Божиите доктрини никога не са по-ясни, отколкото когато са открити от самия Бог и чрез Божиите думи. Хората се опитват да изкривят и да насилят Писанието според собствената си глупост.

Забравете собственото си мнение, когато искате да прочетете какво казват Писанията. Познавам някои, които казват, че са търсили в Библията и са намерили стихове, които потвърждават тяхното мнение. Леле! Дойдохме до рака в сърцето на всички човешки методи. И това е той: хората искат да намерят само подкрепа на собствената си гледна точка

в Библията и така те взимат определена гледна точка и напасват целия текст към тази гледна точка, няма значение колко изкуствено е това и по този начин хората изкривяват Писанието и го карат да звучи по начина, по който на тях им се иска...

Лъжеучителите ни казват: „Не всичко ни се казва в Евангелията. Има много добри неща, за които никога дори не се поучава в Евангелието”. Така че те взимат стихове извън контекста и ги изкривяват според собственото си мнение... те са отдадени толкова много на собственото си човешко разбиране, че са абсолютно сигурни, че не може да има друго...

Когато бях по-млад, аз се отдавах твърде много на човешки поучения. Преди 7-8 години реших да се посветя изцяло на Библията. Стигнах до точката, където воден от Словото и Божия Дух, аз видях необходимостта да оставя всички тези неща и да науча Божията доктрина направо от собственото Му Слово. Тогава започнах да моля Бог за просветление и картината стана далеч по-ясна, въпреки че не четях нищо друго освен че понякога изучавах коментари върху Словото и някои обяснения. Моето немощно разбиране никога не би могло да ме доведе до тази точка.”

Заклучение

Цвингли не беше срещу поучаването на Библията. Той вярваше, както и аз вярвам, че Бог поставя учители в църквата. Но той набляга на това, че не трябва да се вярва на нищо докато Божия Дух не ни го открие, след много молитва и търсене в Писанието. Той също така вярва, че най-нищожните от всички християни, дори необразованите, имат право да поставят под въпрос цялото учение, докато не е доказано чрез Словото и Божия Дух. Той посочва 1 Коринтяни 14 като доказателство, че необразовани християни могат да се молят и да получат прозрения за истината, които биха посрамили дори най-учените лъжеучители.

И така – молете се за разбиране. Изпитвайте всичко, което чуете, чрез молитва и чрез писаното Слово. Не приемайте никое човешко самохвалство, че някой си имал специално откровение, отвъд онова, което получиха апостолите. Но най-вече, молете се тези, които мислите, че грешат и никога не спорете с тях. Лъжеучителите си имат предназначение и то е да ни накарат да пожелаем да знаем истината толкова много, че старателно да разровим Писанията, докато не научим истината лично от Бог.

„А колкото за вас, помазанието, което приехте от Него, остава във вас, и нямате нужда да ви учи някой; затова, както Неговото помазание ви учи за всичко, и е истинско, а не лъжливо, пребъдвайте в Него...” (1 Йоан 2:27)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1981 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Fatal Race](#)